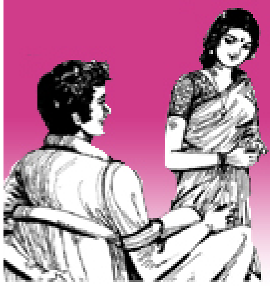

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

మమతని తీసుకుని వచ్చిన సుశీల విజిటర్స్ కౌంటర్ దగ్గర నిలబడి అప్పుడే వచ్చిన వరూధినిని చూసి నివ్వెరపోయింది.

ఆ వెంటనే ఆమె కళ్ళు గండిపడిన చెరువులే అయ్యాయి.

"ఏంటిది వరూధిని! ఏం జరిగింది. నాకెందుకిందంతా ఎందుకు చెప్పలేదు. నేను నిన్ను ఎలాగోలా కాపాడుకునేదాన్ని. నిన్ను కూతురిలా ప్రేమించానే నన్ను పరాయిదానిగానే భావించవా?" అంటూ వలవలా ఏడ్చింది సుశీల.

మమత కళ్ళు కూడా అవిరామంగా వర్షిస్తున్నాయి.

వరూధిని శుష్కంగా నవ్వింది.

ఆమె మొహంలో ఎలాంటి బాధా గోచరించడంలేదు. అన్నిటికీ అతీతురాలిలా భావాతీతంగా వుంది.

"ఇప్పటికయినా మీకర్థంకాలేదా ఆంటీ! నేను దైవోపహతురాలిని. మీలాంటి ప్రేమమయి అండకూడా నన్ను కాపాడలేక పోయింది. వదిలేయండి" అంది నిదానంగా.

ఆ మాట విని హతాశురాలయింది.

"వదిలేయడమా! పువ్వులాంటి నిన్ను జైలుపాలు చేయడమా! చెప్పు అసలేం జరిగిందో చెప్పు. ఎంత ఖర్చయినా ఫర్వాలేదు. మంచి లాయర్లని పెట్టి నిన్ను రక్షించుకుంటాను." అంది సుశీల ఆవేశము దుఃఖమూ కలగలిపిన గొంతుతో.

"వద్దాంటీ, హేమంత్ కూడా చాలా బ్రతిమాలాడు. నాకీ జైలే సుఖంగా వుంది. బయట క్రూరజంతువులతో పడిన బాధలు చాలు"

"హేమంత్ వచ్చాడా?"

ఔనన్నట్లు తలూపింది వరూధిని.

"అది సరే! పాపేది? పాపని నేను పెంచుతాను" అంది సుశీల చిత్రకోసం చూస్తూ.

"హేమంత్ తీసుకెళ్ళాడు. అతనికే అప్పజెప్పాను."

"నామీద నమ్మకం లేకపోయిందా?" నిష్ఠూరంగా అంది సుశీల.

"అంతమాటనకండి. మీకీ వయసులో చిత్ర బాధ్యత అప్పగించడం ధర్మం కాదనిపించింది."

అర్థమయినట్లుగా తలపంకించింది సుశీల.

"ఇప్పుడిక నేనేం చేయాలి?" అంది వేదనగా.

"ఏం చేయాలో చెప్పనాంటీ?"

"చెప్పు"

"తప్పక చేస్తారా?"

"ఒట్టు"

"అంత మాటక్కరలేదు. మీమీద నమ్మకముంది. మమతని తీసుకెళ్ళి మీ దగ్గర ఉంచుకోండి. ఒక చెయ్యిలేక ఆమె బ్రతకడం దుర్లభం. నా మాట వింటారా?"

ఆ స్థితిలోనూ తనకన్యాయం చేసిన మమత మేలు కోరుతున్న వరూధినిని చూసి తెల్లబోయింది సుశీల.

మమత తల మరింత భూమిలోకి దిగిపోయింది సిగ్గుతో.

"వరూ, అమ్మ నాకు ప్రతినెలా డబ్బు పంపిస్తున్నారు." అంది కన్నీళ్ళతో.

"ఇంత కష్టంలోనూ మమత గురించి ఆలోచిస్తున్నావా?" అంటూ తెల్లబోయింది సుశీల.

అలాగేనంటూ తలూపింది భారంగా.

నాగినిని తీసుకుని వచ్చిన వసుంధర ఆ యింటివాతావరణం చూసి కొంత తెల్లబోయింది.

హేమంత్ కేంప్ వెళ్ళడంతో సరోజని చిత్రని స్కూలుకి తయారుచేస్తోంది.

వాళ్ళని చూసి ఖంగుతిన్న సరోజని నవ్వు తెచ్చుకుని "రండి రండి" ఇప్పుడేనా రావడం, ఆరోగ్యమెలా ఉందమ్మా నాగినీ?" అనడిగింది నాగినివైపు చూస్తూ.

ఆ మాటకి జవాబివ్వకుండా "ఈ పిల్లదా ఎవరు? మీరిక్కడదా ఏం జేస్తుండిరి?" అనడిగింది వసుంధర సూటిగా.

"నాక్కూడ ఏమీ చెప్పలేదు వసుంధరా! 'చిన్నపని వుంది రా' అంటే వచ్చాను" అంది సరోజని అబద్ధమాడుతూ.

"నమ్మమందురా!" అంది వసుంధర.

"అది నీ యిష్టం." అంది సరోజని మొండిగా.

ఇంతలో నౌఖరు వచ్చి చిత్రని స్కూలుకి తీసుకెళ్ళాడు.

వసుంధర కూతురివైపు చూసింది. "చూస్తివా, నీ మగడి భాగోతం. పిల్లని స్కూల్లో కూడా వేసిండంటే అదిప్పుడు ఇక్కడిదా తిష్టవేయునని నీకు తెలుస్తుందా?" అంది.

నాగిని అయోమయంగా చూసింది తల్లివైపు.

"బావని రానివ్వమ్మా అడుగుదాం" అంది మెల్లిగా.

"అవును కంగారు పడకు వసుంధరా! ఏ స్నేహితుడి కూతురో. వాళ్ళకే కష్టమొచ్చి తీసుకొచ్చేడో" అంటూ సర్దబోయింది సరోజని.

"ఏం స్నేహితురాలు కాకూడదా?" అంటూ వెటకారంగా సరోజని వైపు చూసింది వసుంధర.

ఆ మాటతో నాగిని కళ్ళనిండా నీళ్ళు నిండాయి. పెదవులు కంపించాయి.

"ఆ పిల్లని నీ అనుమానాలతో ఏడిపించకు. ముందెళ్ళి స్నానాలు చేయండి. టిఫిన్లు తిందురుగాని" అంది సరోజని మాటమారుస్తూ.

వాళ్ళిద్దరూ అసహనంగానే లేచారు.

ఆ రాత్రివరకూ వాతావరణం బిగుసుకునే ఉంది. సరోజని తనగదిలో బిక్కుబిక్కుమంటూ కూర్చుంది. తనెప్పుడూ తలవంచి ఏ పరిస్థితులకి దొంగలా నిలబడలేదు. ఇప్పుడా పరిస్థితి వచ్చి పడింది. కక్కలేక మింగలేక అన్నట్లుగా వుందామె గతి. రాత్రి పదిగంటలవుతుండగా వచ్చాడు హేమంత్.

అప్పటికే చిత్రని నిద్రబుచ్చింది సరోజని తనగదిలో.

హేమంత్ వస్తునే "చిత్ర భోంచేసిందా?" అని సరోజనీని అడగటంతో చిర్రెత్తుకొచ్చింది నాగినికి.

"మేం వచ్చాం కనబడుతున్నదా? "అని వెటకారంగా అడిగింది నాగిని.

హేమంత్ మాట్లాడలేదు.

"ఆరోగ్యమెలా వుంది?" అని మాత్రం పొడిగా అడిగాడు.

"చాలా సంతోషం ఆ మాత్రం అడిగినందుకు. ఇంతకీ ఆ పిల్లెవరు?" అంది నాగిని.

"అంతా చెబుతాను. ముందు భోజనం పెట్టు"

నాగిని అసహనంగా వడ్డించింది.

హేమంత్ భోజనం కాగానే "నా గదిలోకి రా" అన్నాడు నాగినీని.

నాగిని తల్లివైపు చూసింది.

"వెళ్ళు" అన్నట్లుగా సైగ చేసింది వసుంధర.

ఏం రాద్ధాంతం జరుగుతుందో అని గుండెదడతో చూస్తూ కూర్చుంది సరోజని.

"నాకు అబద్ధాలు చెప్పడం రాదు. చెప్పలేను. జరిగిన దాంట్లో ఎవరి పొరబాటెంత వుందో నువ్వే ఆలోచించు" అంటూ పూసగుచ్చినట్లు జరిగినదంతా చెప్పేసాడు హేమంత్.

అంతా విన్న నాగిని వెక్కెక్కి ఏడ్చింది.

హేమంత్ ఆమె వైపు నిస్సహాయంగా చూశాడు.

"నాగినీ, నేను తప్పు చేసి వుంటే క్షమించు. చిత్రవల్ల నీకెలాంటి నష్టమూ జరగదు. ఒక అనాధని చేరదీసేననుకో." అన్నాడు ఓదార్పుగా ఆమె గడ్డం పట్టుకుని.

నాగిని నిజంగానే నాగిని అయ్యింది.

బుసకొడుతూ లేచి నిలబడింది.

"నీకు పుట్టిన ఒక అక్రమ సంతానాన్ని నేను చేతకానిదానిలా పెంచాలా! ఈ ఇంట్లో నేనన్నా ఉండాలి. అదన్నా ఉండాలి" అంటూ తలుపు తీసుకుని పెద్దగా ఏడుస్తూ తల్లి ఒడిలో పడుకుని "అమ్మా, నా గొంతు కోసారే! ఆ పిల్ల బావకూతురే" అని రాద్ధాంతం చేసింది.

అంతే!

వసుంధర తోక తొక్కిన తాచులా "నేనుదా అనుకుంటూనే వుంటిని వీడుదా పెళ్ళిలో ఏడుస్తూనే ఉండిడి. ఇంత దాచి నా కొంపముంచుదురా!" అంటూ ఆశువుగా తిట్టి పోసింది.

సర్దిచెప్పాలనుకున్న సరోజనీని తిట్టింది.

"నీవుదా ఈ డ్రామా డైరెక్టరివి. నీకంతా తెలుసు" అని తిట్టి ఎంత చెప్పినా వినకుండా కూతుర్ని తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

"ఏవంతూ ఆళ్ళని ఆపరా!" అంది సరోజని గాభరాగా.

హేమంత్ ఆ ప్రయత్నం చెయ్యలేదు.

"వద్దాంటీ, ఇప్పుడేం చెప్పినా వాళ్ళు వినరు" అన్నాడు.

"మరెలా! ఇంకా ఏమేం గొడవలవుతాయో? ఏ కేసులో వేస్తే..?"

హేమంత్ నిర్లిప్తంగా సరోజని వైపు చూశాడు.

"కానివ్వు. ఇవన్నీ ఇలానే జరుగుతాయనుకున్నామా" అన్నాడు వెళ్ళి చిత్రపక్కన పడుకుంటూ.

"అదికాదురా నువ్వేమీ అనుకోకపోతే చిత్రని ఏదైనా ఆస్టల్లో అదే మంచి ఆస్టల్లో యేస్తే..!" అంది భయంభయంగానే.

"కుదరదు. ఇప్పుడిక నా బ్రతుకంతా కేవలం చిత్రకోసమే. ఈ పనన్నా చేయకపోతే నా బ్రతుక్కి నిష్కృతి లేదు" అన్నాడు హేమంత్ స్థిరంగా.

చేసేది లేక సరోజని స్థబ్దుగా నిలబడిపోయింది.

వరూధిని నేరం ఒప్పుకోవడం వలన ఎక్కువ ఆర్గుమెంటు లేకుండానే వరూధినికి యావజ్జీవిత కారాగార శిక్ష పడింది. ప్రతి హియరింగ్‌కి హేమంత్ శెలవు పెట్టి కోర్టుకి వెళ్తూనే ఉన్నాడు. శిక్ష విన్ననాడు అతను నిలువునా కృంగిపోయాడు. ప్రతిసారి వెళ్ళి వరూధినీని కలిసి, చిత్ర క్షేమ సమాచారం తెలిపి కొన్ని సాహిత్య విలువలున్న పుస్తకాలు వరూధినికి ఇచ్చి వస్తూనే ఉన్నాడు.

"నాగిని ఎలా వుంది?" అనడిగింది వరూధిని ఒకరోజు.

"బాగానే వుంది"

"చిత్రకోసం మీరేం గొడవపడలేదు కదా! చిత్రని హాస్టల్లోనే పెట్టావుకదూ!"

లేదు. చిత్రని నాగిని బాగానే చూస్తున్నది.

"నీకు పిల్లలా?"

"ఒక ఆడపిల్ల"

"అవునా, జాగ్రత్తగా పెంచు హేమంత్!" అంది వరూధిని.

కృంగిపోతున్న ఆరోగ్యంతో వృద్ధురాలిలా తయారయిన వరూధినీని చూసి వచ్చినప్పుడల్లా అతను రెండు రోజులు భోంచేయడు.

అతన్ని చూసి మరింత కృంగిపోతుంది సరోజని. చివరకి ఒకరోజు "నేనెల్లి పోత్తానా" అంది కోపంగా.

హేమంత్ ఆమెని గట్టిగా కౌగలించుకుని "నువ్వూ నన్నొదిలేస్తావా?" అన్నాడు దీనంగా.

"మరేంటి, తిండి సరిగ్గా తినవు. నువ్వలా వుంటే పిల్ల కూడా దిగులుగా కూర్చుంటున్నది" అంది బాధగా.

"సరే. ఇకనుండి బాగానే ఉంటాను" అన్నాడు హేమంత్.

పదిహేనేళ్ళు కాలగర్భంలో కలిసిపోయాయి.

ఎవరినే విధంగా నడిపించినా దుఃఖజనులకు క్షణాలు సాగి దుర్భరంగా అనిపించినా కాలం దాని పద్ధతిలో అది నడచి ముందుకి సాగిపోయింది.

వరూధిని జైలునుండి రిలీజయింది.

ఆ రోజు హేమంత్ అన్ని ఫార్మాలిటీస్ పూర్తయ్యేక వరూధినీని తీసుకుని బయల్దేరాడు.

"ఎక్కడికి?" అనడిగింది వరూధిని.

"వైజాగ్"

"అక్కడికా! వద్దు. నేను చిత్రకి కనపడను"

"ఆ అవసరం రాదు"

మరేం మాట్లాడలేదు వరూధిని.

రైలు సాగుతుంటే బెర్త్‌మీద ముడుచుకుని పడుకున్న వరూధినీని అలాగే చూశాడు హేమంత్.

జుట్టు సగం నెరసిపోయింది. చెప్పిదవడలు పడిపోయాయి. విశాలమైన కళ్ళు ముడుచుకుపోయాయి. చర్మం ముడతలు పడింది. మహావుంటే ఇప్పుడు నలభయి సంవత్సరాలుంటాయి. కానీ ఎంతో వృద్ధురాలిగా మారిపోయిందామె రూపు. కష్టాలు మనిషి రూపు రేఖల్ని ఎలా దహించి వేస్తాయో చూస్తున్నాడతను. మాటమాటికి తెరలు తెరలుగా దగ్గుతున్నది హేమంత్. ఆమె పక్కన కూర్చుని బ్లాంకెట్ కప్పి ఆమె గుండెల్ని రాస్తూ కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

మరో పసిపాప బాధ్యత అతని జమలో చేరింది. రైలు దిగగానే తిన్నగా సరోజని యింటికి తీసుకెళ్ళాడు హేమంత్.

సరోజని బాగా వడలిపోయింది.

వరూధినీని ముందు గుర్తుపట్టలేకపోయింది.

ఆ తర్వాత కౌగలించుకుని వెక్కెక్కి ఏడ్చింది.

"తల్లే! నా తల్లే! బంగారంలాంటి పిల్లవి ఇలా ఇనపముక్కలా అయిపోయావా?!" అంటూ వళ్ళంతా నిమిరింది.

సరోజని దగ్గరుండి ఆమెకి తలస్నానం చేయించి వద్దనివారించినా దిష్టితీసింది. వేసుకొచ్చిన బట్టలు బాగ్‌లోవి తీసి బయట పారేసింది.

సాంబ్రాణి పొగవేసి తలచిక్కులు తీసింది.

కాఫీ టిఫిన్లిచ్చి పడుకోబెట్టింది.

వరూధిని మెలుకువ వచ్చాక అన్నం తింటూ "హేమంత్ తిన్నాడా?" అనడిగింది.

"ఎక్కడ? అప్పుడే బయటకెళ్ళాడు" అంది.

"మీ చేత చేయించుకుంటున్నాను. క్షమించండి" అంది వరూధిని.

"అయ్యో తల్లీ! అంతమాటనకు. ఇన్నాళ్ళు నా ప్రాణం పోలేదంటే ఏదో రుణముండే" అంది సరోజని బాధగా.

"హేమంత్ ప్రస్తుతం ఇక్కడ జాబ్ చేస్తున్నాడా?"

"ఇంకెక్కడ జాబు! అప్పుడే వదిలేసాడు"

ఆ మాటకి ఆశ్చర్యపోయింది వరూధిని.

"అవునమ్మా ఈళ్ళ చదువులూ మంచి చెడ్డలూ కట్టమవుతాయని రాజీనామా ఇచ్చి ఇక్కడే స్థిరపడిపోయాడు. పైగా ఆళ్ళిద్దరూ ఇక్కడే డాక్టరీలు సదువుతున్నారు కదా!"

ఆ మాట విని ఆమె కళ్ళు మెరిసాయి.

"చిత్ర.. చిత్ర బాగా చదువుతుందా?" అంది చిత్ర గురించి తెలుసుకోవాలన్న ఆతృతతో.

"ఆం లేకపోతే ఏవంతూరుకుంటాడా! ముద్దు ముద్దే సదువు సదువే. పిల్లకూడా ఎంత అందంగా ఉంటదనుకున్నావ్. బంగారు బొమ్మ. అంతా నీ రూపురేఖలే. బామ్మా బామ్మా అని నన్నొదలరు. ఇంకా యింకా బతకాలని ఏయేయో మందులేసి నా పేణాలు తీస్తారనుకో!" అంది సరోజని సంబర్మగా.

"హేమంత్ కూతురి పేరేంటి?"

"అదేంటోగాని నేను బుజ్జమ్మా అని పిలుస్తాను" అంది సరోజని.

"నాగిని బాగుందా?"

ఆ ప్రశ్నకి తెల్లబోయినట్లు చూసింది సరోజని.

"అంటే.. అంటే నీకేవీ తెలియదా?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

ఏవిటన్నట్లుగా చూసింది వరూధిని.

"చిత్రమ్మని తేగానే గొడవెట్టుకుని నాగినీ ఎళ్లిపోయింది. అక్కడ ఆడపిల్లుట్టిందట. ఆ సంగతి కూడా ఏవంతుగాడికి కబురెట్టలేదు. ఎలాగో తెలిసిందంతే. పిల్లకి మూడోయేడనగా అనుకుంటూ - ఆళ్ళమ్మ వసుంధర పిల్లని తీసుకుని వచ్చింది. డెలవరీలోనే నాగిని సచ్చిపోయిందని. మూడేళ్ళు ఎలాగో పిల్లని సాకేనని.. ఇహ తనవల్ల కాదని పిల్లని అప్పజెప్పి ఏవంతుకి సెమాపనలు జెప్పి ఎళ్లిపోయింది. ఆ మజ్జెన ఆవిడ సచ్చిపోయిందన్నారు. ఆస్తేదో ఆ చిన్నపిల్లకి రాసి కాగితాలు పంపించింది" అంది టూకీగా సరోజని.

ఆ కథ విని తెల్లబోయింది వరూధిని.

"నేను వాళ్ళ జీవితాలు కూడా పాడు చేసేనన్నమాట!" అంది బాధగా.

"మజ్జెలో నువ్వేం జేస్తావు. విదాడిన నాటకమిది. అయినా ఆ పిల్ల ఏవంతుగాడెంత జెప్పినా యినకుండా సిత్ర ఆడికే పుట్టిందని ఆడిపోసుకుని ఎళ్లిపోయింది."

చాలాసేపలానే స్తబ్ధుగా కూర్చుండిపోయింది వరూధిని.

"మరి.. మరి... హేమంత్‌కి ఆదాయం?

"ఏవో బిల్డింగ్ కాంట్రాక్టులు చేస్తున్నాడు. డబ్బుకేం యిబ్బందిలేదు. "

"ఆ మేడ...?"

"అదా.. అదలానే పడుంది. దానిజోలికెవరూ ఎల్లరు" అంది సరోజని.

ఆ రోజు తెల్లవారుతూనే నొప్పితో మెలితిరిగిపోయింది వరూధిని.

బలవతంగా హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళాడు హేమంత్.

టెస్టులన్నీ జరిగాక "కేన్సర్. ఎడ్వాన్స్‌డ్ స్టేజి. కీమోథెరపీల వలన ఆమె నలిగి బాధపడటమేగానీ ప్రయోజనం ఉండదు." డాక్టర్ల మాటలకి మరింత కృంగిపోయాడు హేమంత్.

ఇంటికి వచ్చాక మెల్లిగా చెప్పింది వరూధిని.

"హేమంత్ నాకోసం వృథాప్రయత్నాలు చేసి ప్రయాసపడకు. అలసిపోయాను. ఈ ప్రయాణం సాగిపోనీ. ఆఖరి మజిలీ చేరడానికి అడ్డుపడకు. నీకు నేనెంతగానో రుణపడి ఉన్నాను. ఏ క్షణం నన్ను చూశావో నా కష్టాలు నిన్ను కూడా చుట్టుకున్నాయి. కన్నతండ్రి చంపేయబోయాడు. అడ్డుకున్న అమ్మని హత్యచేసాడు. దిక్కులేని పరిస్థితిలో అక్కడే దొరికిన కత్తెరతో పొడిచేసాను. భర్తని తల్లిని చంపిన భార్యగా ముద్రవేసారు. ఏమీకాని నువ్వు నీ కుటుంబాన్ని కూడా త్యాగం చేసి నా బిడ్డకి బంగారుభవిష్యత్తిచ్చావు. ఇది ఏ జన్మరుణమో!" అంది చేతులు జోడించి

ఆమె చేతులు అతను గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

"ఛీ ఏవిటిది?" అతని వెచ్చని కన్నీరు ఆమె చేతులమీద పడింది

"హేమంత్"

"ఊ"

"ఒక్కసారి నాకు పిల్లల్ని చూపించు. ఏ క్షణమెలా ఉంటుందో!"

"అలాగే"

"నేనెవరో చెప్పకు ప్లీజ్. తల్లి హంతకి జైలు కెళ్ళొచ్చిందంటే పిల్లలు జీర్ణించుకోలేరు. ఆ నిజమలా మరుగున పడిపోనీ!"

ఆ సాయంత్రం హేమంత్‌తో పిల్లలిద్దరూ వచ్చారు.

"వీళ్ళిద్దరూ నా కూతుళ్ళు. ఇది పెద్దది. పేరు చిత్ర. ఇది చిన్నది బుజ్జి. "

"అదేంటి దానికి పేరులేదా? బుజ్జీ ఏమిటి?" అంటూ మెల్లిగా నవ్వుతూ అడిగింది వరూధిని.

"డేడీ అంతే ఆంటీ! ఎప్పుడూ బుజ్జీ బుజ్జీ అనే అంటారు. ఈ బొమ్మ కూడా అంతే. నా పేరు వరూధిని" అంది చిన్న పిల్లగారాంగా నవ్వుతూ.

తెల్లబోయిన వరూధిని హేమంత్ వైపు, సరోజని వైపు చూసింది.

హేమంత్ తలపంకించాడు.

సరోజని అవునన్నట్లుగా నవ్వింది.

"చిత్రా, ఒకసారి ఆంటీ పల్స్ చూడు. పక్కన కూర్చో, ఆంటీ మనకి చాలాకావాల్సిన వాళ్ళు. తల్లితో సమానం" అన్నాడు హేమంత్.

చిత్ర వెంటనే వరూధిని పక్కన కూర్చుంది ప్రేమగా.

"ఆంటీ బాధపడకండి. నేను డాక్టరయ్యేక మిమ్మల్ని బాగా చూసుకుంటాను" అంది చిత్ర వరూధిని చేతినందుకుని పల్స్ చూస్తూ.

ఒక్కసారి చచ్చుబడిన వరూధిని ఒంట్లో నాడులన్నీ శ్రుతి చేసిన తంత్రుల్లా ప్రేమనాదాన్ని పాడాయి .

పరిస్థితులు మరచి కూతుర్ని అక్కున జేర్చుకుంది ఆర్తిగా.

"చిత్రా! చిత్రా! అయ్ లౌ యూ!" అంది బుగ్గన ముద్దుల వర్షం కురిపిస్తూ.

"మరి నన్ను పెట్టుకోరా!" అని పక్కన జేరింది బుజ్జి.

వరూధిని బుజ్జిని కూడా కౌగలించుకుని ముద్దులు పెట్టింది.

"ఇద్దరూ రత్నాలు! థాంక్ యూ హేమంత్! థాంక్యూ" అంది పెల్లుబికిన సంతోషంతో వరూధిని చెమర్చిన కళ్ళతో.

హేమంత్ చిరునవ్వుతో తలపంకించాడు.

"సారీ! సారీ నేను షాబీగా ఉన్నాను. చిరాకు పడ్డారా?" అంది వరూధిని దూరంగా జరుగుతూ.

"మేము డాక్టర్లమాంటీ! అలాంటి భావనలుంటే ఈ వృత్తికే పనికిరాము. సరే ఇప్పుడు మేం మిమ్మల్ని ముద్దుపెట్టుకుంటాం. సరేనా?" అంటూ వాళ్ళిద్దరూ వరూధిని చెంపలమీద ముద్దులు కురిపించారు.

"చాలు చాలు!" అంటూ మెల్లిగా చేతులడ్డం పెట్టింది వరూధిని.

హేమంత్ అనుజ్ఞప్రకారం వాళ్ళిద్దరూ వరూధిని కాళ్ళకి దణ్ణం పెట్టి సాగిపోతుంటే కనిపించినంత మేర తృప్తిగా చూసుకుంది.

వరూధిని కళ్ళలో మెరుపు చూసి తృప్తిపడింది సరోజని.

ఆ రాత్రి -

వరూధిని బాధతో మెలికలు తిరుగుతోంది.

ఒకసారి పట్టలేక గట్టిగా అరిచింది.

సరోజని రివ్వున గా గదిలోకి వెళ్ళింది.

"ఆంటీ! ఆంటీ!" అంది ఆయాసంగా.

"ఆంటీ, ఒక్కసారి.. ఒక్కసారి హేమంత్‌ని పిలిపించరూ!"

సరోజని హేమంత్ కొనిచ్చిన సెల్‌ఫోనుతో హేమంత్‌కి ఫోను చేసింది.

అరగంటలో కారులో పరిగెత్తుకొచ్చాడు హేమంత్.

"పద! హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్తాను" అన్నాడు వరూధినీని లేవదియ్యబోతూ.

వరూధిని వద్దని చేతులతోనే వారించింది.

అతన్ని పక్కన కూర్చోమని సైగ చేసింది.

హేమంత్ మంచమ్మీద కూర్చుని ఆమె తలని ఒడిలో పెట్టుకున్నాడు.

ఆమె ఆయాసం కొద్దిగా తగ్గింది.

ఆమె అతని చేతిని గట్టిగా పట్టుకుంది.

"హేమంత్! దేవుడు. అప్పుడప్పుడూ దయామయుడిలా ప్రవర్తిస్తాడు కదూ! ఇప్పుడు నిజంగా నీ చేతుల్లో.." హేమంత్ చటుక్కున ఆమె నోరు మూసాడు. అతని చేతిని ప్రక్కకి తోసేసి "నన్ను మాట్లాడనివ్వు హేమంత్! మాట్లాడనివ్వు. లేకపోతే ఇంకెప్పటికి నా మాటలు బయటకిరావు."

ఆమె ఆయాసపడుతూనే చెబుతోంది.

"నిజ్జంగా.. నాకు మగవాళ్ళ ప్రేమలమీద.. నమ్మకం...లేదు హేమంత్. ప్రతి...ఆరాధనని...ప్రేమని...కామదృష్టితోనే ...చూస్తారు. ఆడది.. శారీరక కోర్కెల కోసం.. వెంపర్లాడుతోందని...తామేదో ఉద్ధరించేస్తామని... అనుకుంటారు. ప్రేమ ఎంత గొప్పదో.. చొల్లుకార్చే.... ఈవెధవలకి చాలామందికి తెలియదు. కొమ్మనుంచి పువ్వుని తెంచకుండా దాని అందాల్ని అనుభవించడం తెలియని మూర్ఖులు. అందుకే.... నిన్ను ముందు నమ్మలేకపోయాను. నీలాంటి ఉత్తముడు... దొరకడం నా అదృష్టమే కదూ! నేను దురదృష్టవంతురాలిని కాదు కదూ! అవును. నేను అదృ....ష్టవంతురాలి..నే. అవు....ను"

ఆమె మాటలాగిపోయాయి.

హేమంత్ ఆమె తల నిమురుతూనే ఉన్నాడు.

అతని కన్నీరు స్పర్శరాహిత్యానికి గురయిన ఆమె శరీరమ్మీద రాలిపడుతూనే ఉంది.

ఎందుకో అనుమానం వచ్చి సరోజని లోపలికొచ్చింది.

"ఆంటీ.. ఆంటీ.. ప్రయాణం ముగిసింది" అన్నాడు హేమంత్ ఏడుస్తూ.

సరోజని "దేవుడా!" అంది క్రింద కూలబడుతూ.

ఇప్పుడా సుందరం మేడ ఆ రోజు ఏ నోటితో అన్నాడోగాని హేమంత్, పార్థివ శరీరానికి మందిరమైంది.

అక్కడ పొన్నాగ చెట్టుక్రింద ఆ పూల జడి క్రింద ఆమె శాశ్వతంగా నిద్రపోతోంది.

ఖాళీదొరికినప్పుడల్లా హేమంత్ ఆ మేడకున్న విశాలమైన మెట్లమీద కూర్చుని సిగరెట్టు మీద సిగరెట్టు కాలుస్తూ తదేకంగా ఆ సమాధిని గమనిస్తుంటాడు.

ఆ వ్యధాభరిత ప్రేమకథకి మేము సాక్ష్యులమన్నట్లుగా చిరుపాటి సువాసనలు నింపుకున్న పూలు అరకొరా గాలికి రాలుతూ వారి ప్రేమకథని పరిసరాలంతా వ్యాపింపజేసి తమ బాధ్యత నెరవేరుస్తుంటాయి.

అన్నట్లు ఇప్పుడా సమాధి పక్కన మరొక అనురాగమూర్తి సమాధికూడా వెలిసింది.

ఆ యిద్దరూ తన జీవితంలో నింపిన వెలుగుల్ని గుర్తు చేసుకుని ఇంటికి మరలిపోతుంటుందా హేమంతం.

(సమాప్తం)

Post your comments